

Μήνυμα Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Αρχή της Ινδίκτου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Το μήνυμά του εξέδωσε προς τον πιστό λαό της Μητροπόλεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος ανέφερε: “Προσευχή, όμως, δεν μπορεί να υπάρξει και χωρίς την αγάπη πρὸς τὸν ἀδελφό μας. Στὴν προσευχή, τὸ «ἐγώ» πρέπει νὰ γίνει «ἐμεῖς». Προηγουμένως, εἶπαμε πῶς, θέλημά μας πρέπει νὰ γίνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τί θέλει ὁ Θεός; Μᾶς τὸ λέει ὁ Παῦλος, μετὰ ἀπὸ τρεῖς στίχους: «Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι»”.

Αναλυτικά το μήνυμά του Σεβασμιωτάτου:

Ἀγαπητοί μου πατέρες καί ἀδελφοί,

Παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,

Ἡ σημερινή ἔναρξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἅς ἀποτελέσει ἀφορμὴ ἐνάρξεως μιᾶς βαθύτερης γνωριμίας μὲ τὰ ὑπέροχα κείμενα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Οἱ ἀποστολικὲς περικοπὲς τῶν Κυριακῶν ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν, θὰ ἀποτελέσουν τὴν πηγὴ μιᾶς νέας σειρᾶς κηρυγμάτων, μὲ σκοπὸ τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια, μέσω τοῦ λόγου τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν.

Ὁλόκληρη ἡ Βίβλος, ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μέχρι τὸ τελευταῖο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου στὴν Καινὴ, ἀποτελεῖ ἓνα ὁλοκληρωμένο καὶ θεόπνευστο ἁρμονικὸ σύνολο. Μοναδικός του στόχος εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν Θεὸ καὶ Δημιουργό του.

Κορύφωση τοῦ πανανθρώπινου θησαυροῦ τῆς Βίβλου ἀποτελεῖ, βέβαια, τὸ κείμενο τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων. Ἐκεῖ, ὁ τέλειος καὶ ἄπειρος Θεός, κινούμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἀποκαλύπτεται νὰ ἐνδύεται τὴν ἀνθρώπινη φύση, νὰ ὑφίσταται τὶς συνέπειες τῆς ἀνθρώπινης ἀποστασίας καὶ νὰ γίνεται ὁ ἴδιος, μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, ὁ ἀπόλυτος νικητὴς τοῦ θανάτου καὶ ὁ προπομπὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸς τὴν οὐράνια Βασιλεία.

Ὁ ἐνσαρκωμένος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε, δίδαξε, ὑπέστη φρικτὰ πάθη καὶ ἀνέστη. Ὁ θάνατος δὲν τὸν κατέβαλε. Ὅμως, παρὰ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις Του μετὰ τὴν Ἀνάσταση, τὴν ψυχὴ τῶν μαθητῶν διακατεῖχε μία ἀγωνία: Θὰ ἐπαρκοῦσαν, ἄραγε, οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρώπινες δυνάμεις τους γιὰ νὰ διατηρήσουν ζωντανὸ τὸ κήρυγμα τῆς Βασιλείας καὶ νὰ διακηρύξουν πρὸς τὴν Οἰκουμένη τῶν ἰσχυρῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἀλλοιωμένων ἀπὸ τὴν κακία ἀνθρώπων πῶς ὁ δρόμος πρὸς τὴν σωτηρία εἶναι πλέον ἀνοιχτός;

Τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια, δηλαδὴ οἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων» καὶ οἱ ἐπιστολές, ἰδιαίτερα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ἀποτελοῦν τὴν ζωντανὴ ἀπόδειξη, πῶς παρὰ τὶς τεράστιες δυσκολίες, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ μήνυμα τοῦ Χριστοῦ ἀπλώθηκε καὶ ρίζωσε στὴν Οἰκουμένη. Συγχρόνως, τὰ κείμενα αὐτά, ἀποτελοῦν πολύτιμους ὁδηγοὺς ζωῆς γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν, διότι ξεχειλίζουν ἀπὸ ὀλόθερμη πίστη στὸν Χριστό, ὁλοκληρωτικὴ ἀγάπη μεταξὺ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ δύναμη Ἁγίου Πνεύματος.

Τρομερὸς διώκτης τῆς πρώτης Ἐκκλησίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἅγιος Παῦλος. Δὲν γνώρισε τὸν Χριστὸ ὡς ἄνθρωπο, δέχτηκε, ὅμως, τὴν ὑπερφυσικὴ ἐπίσκεψή Του στὸν δρόμο τῆς Δαμασκοῦ καί, ἀπὸ διώκτης, ἔγινε φλογερὸς κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου στὸν ἀποκεκαλυμμένο Ἐσταυρωμένο ποῦ τοῦ ἄλλαξε τὴν ζωὴ, διέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο μέχρι τὰ πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, παραδίδοντας, παράλληλα, στὴν Οἰκουμένη τὶς ὑπέροχες ἐπιστολές του.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ του, τῆς ὁποίας ἀπόσπασμα ἀκούσαμε, ἀπευθύνεται, ὄχι πρὸς μία τοπικὴ Ἐκκλησία, ὅπως γίνεται συνήθως, ἀλλὰ πρὸς ἓνα συγκεκριμένο πρόσωπο, τὸν Τιμόθεο.

Ὁ ἅγιος Τιμόθεος ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπημένους ἀλλὰ καὶ πιστοὺς μαθητὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἔγινε χριστιανὸς κατὰ τὴν πρώτη διέλευση τοῦ ἀποστόλου ἀπὸ τὴν Λυκαονία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἅπ' ὅπου καταγόταν καὶ ἀπὸ τότε μοιράστηκε μαζί του ὅλες τὶς δυσκολίες, ἀκόμη καὶ τὴν πρώτη αἰχμαλωσία τοῦ Παύλου στὴν Ρώμη. Τὴν πρώτη ἐπιστολὴ ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἐνῶ, ἤδη, ὁ Τιμόθεος εἶχε τοποθετηθεῖ ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου.

Σήμερα, μὲ τὴν περικοπὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τὴν κορωνίδα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν προσευχή. Τί ἀναφέρει ὁ Παῦλος; «Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ κάνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, εὐχαριστίες γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους».

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὅροι εἶναι συνώνυμοι τῆς προσευχῆς. Πάνω ἀπὸ ὅλα, ἡ προσευχή! Αὐτὴ εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ σημαντικότερη καὶ πολυτιμότερη παρακαταθήκη τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς. Αὐτὸ παρακαλεῖ ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, Παῦλος: Πρὶν ἀπὸ κάθε ἐγχείρημα, πρὶν ἀπὸ κάθε προσπάθεια, νὰ προηγεῖται ἡ προσευχή. Θὰ θυμᾶστε ἴσως τοὺς παλαιότερους πῶς, ὅταν κατάρτιζαν τὰ προγράμματά τους, ὀλοκλήρωναν πάντα μὲ τὴν φράση «πρῶτα ὁ Θεός». Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις, δὲν ἀποτελοῦν μόνον εὐχή, ἀλλὰ καὶ ὁμολογία, πῶς ὁ Θεὸς κρατᾷ στὰ χέρια Του ὅλες τὶς ἐξελίξεις καὶ πῶς, πάντα, πραγματοποιεῖται, ὄχι ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμοῦμε ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ὁδηγεῖ στὴν ὠφέλεια καὶ σωτηρία μας.

Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, στὸ συγκεκριμένο χωρίο τῆς ἐπιστολῆς, ὁ ἀπόστολος διδάσκει πῶς ἡ προσευχή πρέπει πάντα νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν εὐχαριστία στὸν Θεό. Χωρὶς αὐτήν, ἡ προσευχή μας, ἀπὸ παράκληση, γίνεται ἀπαίτηση. Τότε, ὁ ἄνθρωπος, ὅσο δὲν βλέπει νὰ ἱκανοποιεῖται ἡ ἀπαίτησή του, ὁδηγεῖται, πρῶτα στὸ παράπονο καί, συχνά, στὸν θυμὸ ἀπέναντι στὸν Θεό, διότι, δῆθεν, Αὐτὸς παραμένει ἀδιάφορος. Χωρὶς τὴν εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Δημιουργό μας, χωρὶς τὴν δοξολογία

νὰ συνοδεύει τὶς δεήσεις μας, εἶναι βέβαιον πὼς ἡ προσευχή μας, σταδιακά, θὰ ἀτονήσει καὶ ἡ καρδιά μας θὰ ψυχρανθεῖ.

Προσευχή, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καὶ χωρὶς τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφό μας. Στὴν προσευχή, τὸ «ἐγώ» πρέπει νὰ γίνῃ «ἐμεῖς». Προηγουμένως, εἶπαμε πὼς, θέλημά μας πρέπει νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τί θέλει ὁ Θεός; Μᾶς τὸ λέει ὁ Παῦλος, μετὰ ἀπὸ τρεῖς στίχους: «Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία πρέπει νὰ κυριαρχεῖ καὶ στὴν δική μας προσευχή. Μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἀτομικὴ σωτηρία. Μόνον ἐὰν ἡ προσευχή μας φέρνῃ ὅλους, σὰν ἓναν ἄνθρωπο, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶναι εὐπρόσδεκτη. Μόνον μία τέτοιου εἴδους προσευχή ἐκπληρώνει τὴν ἐπιθυμία τοῦ Δημιουργοῦ μας, δηλαδή ὅλοι νὰ γίνουμε ἓνα, ὅπως διαβάζουμε στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχή τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. Μόνον ἡ προσευχή τῆς ἀγάπης διεγείρει τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα καὶ μᾶς καθιστᾷ κατὰ χάριν παιδιὰ Του.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος προέτρεπε, κάθε προσευχή μας νὰ γίνῃ καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν μας ποὺ δὲν μποροῦν νὰ προσευχηθοῦν, ἐκείνων ποὺ δὲν ξέρουν νὰ προσευχηθοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων ποὺ δὲν θέλουν νὰ προσευχηθοῦν. Κι αὐτό, διότι, ὅπως ἔλεγε, ποτὲ δὲν ξέρουμε πότε ὁ Θεὸς θὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πιὸ ἄθεου συνανθρώπου μας.

Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ παρηγορία μας, ὅταν βλέπουμε, οἱ ἅγιοί μας νὰ προσεύχονται γιὰ μᾶς μὲ τόση ἀγάπη!

Ἀδελφοί μου,

Σὲ καιροὺς δύσκολους, τόσο γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, ὅσο καὶ γιὰ τὸν καθένα μας ξεχωριστά, ἡ προσευχή, διαποτισμένη ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸν Θεό, πλημμυρισμένη ἀπὸ δοξολογία γιὰ τὶς φανερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες Του καὶ ἀνάλαφρη σὰν θυμίαμα ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, θὰ ἀποτελέσει τὸ κύριο μέσον τῆς σωτηρίας μας. Ἄς παραδώσουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν προσευχή, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς ἀπευθυνόμαστε, πρόσωπο πρὸς πρόσωπο, στὸν ζωντανὸ Θεὸ καὶ Κύριο τῶν δυνάμεων. Ἀμήν.-_

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ